

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa T. B.
przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej (...) w W.
o uchylenie uchwał,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 lipca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 12 września 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 480 (czterysta osiemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni

przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 12 września 2017 r. powód T. B. oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c., tj. z powołaniem się na nieważność postępowania oraz oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Odwołując się do treści wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stwierdzić należy, że nie zostały przez skarżącego przedstawione wystarczające motywy pozwalające na uznanie, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podkreślić bowiem należy, że wyróżniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Tych elementów nie można przypisać przedstawionemu przez skarżącego uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej sprowadzanemu do ogólnego stwierdzenia, że Sąd drugiej instancji orzekał bez podstawy prawnej. W orzecznictwie dopuszczono możliwość gromadzenia środków pieniężnych w funduszu remontowym wspólnoty (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2010 r.,

V CSK 367/09, OSNC 2010, nr 11, poz. 153, wyroki Sądu Apelacyjnego w W. z dnia 24 września 2013 r., I ACa 571/13, nie publ. oraz z dnia 24 stycznia 2014 r., I ACa 1499/13, nie publ.). W orzecznictwie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w W. z dnia 16 listopada 2012 r., I ACa 663/12, nie publ.). Wyjaśniono, że istotne jest to, aby były one wydatkowane na cel wskazany w art. 12 i art. 14 ustawy o własności lokali (związane z zarządzaniem i utrzymaniem nieruchomości wspólnej). W przypadku takich części, jak tarasy (balkony), które stanowią element konstrukcyjny budynku, ich wady oddziałują na więcej niż jeden lokal, co nakłada na wspólnotę obowiązek ponoszenia kosztów związanych z ich remontem i konserwacją, a nie wyłącznie na właściciela lokalu, który korzysta z tarasu. Właściciele takich lokali, zgodnie z art. 13 ust. 1 o własności lokali, powinni ponosić jedynie te koszty, które w pewnym uogólnieniu dotyczą wierzchniej warstwy wykończeniowej (por. m.in. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2008 r., III CZP 10/08, BSN 2008, nr 3, s. 6, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 marca 2017 r., II OSK 1929/15, nie publ. oraz wyroki Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 13 sierpnia 2013 r., I ACa 484/13, nie publ., Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 20 kwietnia 2017 r., I ACa 1638/16, nie publ., Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 września 2016 r., I ACa 163/16, nie publ.).

W sprawie nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). W uzasadnieniu skargi kasacyjnej brak szczegółowego uzasadnienia okoliczności uzasadniających podniesiony w skardze kasacyjnej zarzut nieważności postępowania.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego - na stosowany wniosek zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną - orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99, 108 § 1 i 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz przepisów § 21 w zw. z § 15 ust. 1, § 10 ust. 4 pkt 2 i § 5 pkt 7 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. (jedn. tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

